

Predragi, neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Za kratko vrijeme, kada započne Korizma, ponovno će se čuti zaziv proroka koji govori od strane Gospodina: *vratite se k meni svim srcem svojim posteć', plačuć' i kukajuć'.*" *Razderite srca, a ne halje svoje! Vratite se Jahvi, Bogu svome, jer on je nježnost sama i milosrđe, spor na ljutnju, a bogat dobrotom*¹.

Poziv na temeljitu promjenu dobiva posebno na aktualnosti u Godini milosrđa, posebnom vremenu milosti za cijelo čovječanstvo. A kakvo pouzdanje i sigurnost imamo kad znamo da je ***Gospodin spreman uvijek nam dati milost, a posebno u ovo vrijeme; milost za to novo obraćenje, za uspon na nadnaravnu razinu; za više predanja, rast u savršenstvu, više gorljivosti***².

Tijekom ovih mjeseci borit ćemo se za napredak na putu obraćenja, a to je kao sažetak kršćanskoga puta. To tvrdi sveti Ivan Pavao II. u enciklici *Dives in misericordia*:³.

Sveti Josemaría je tvrdio da je ***svaki dan ne samo jedno obraćenje: mnoga su obraćenja. Svaki put kada ti popraviš i ako kod nečega što ne ide – mada nije grijeh – nastojiš više obogatiti svoj život, učinio si obraćenje***⁴.

Svima nam je potrebno ispravljanje puta, da orijetiramo svoj um, svoje srce i svoja djela prema Gospodinu, odstranjujući ono što nas udaljava od puta ili nas od Njega može odalečiti, jer svi imamo iskustva u naginjanju na grijeh, kao što kaže sveti Ivan: *Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako priznamo grijeha svoje, vjieran je on i pravedan: otpustit će nam grijeha i očistiti nas od svake nepravde. Reknemo li da nismo zgriješili, pravimo ga lašcem i riječi njegove nema u nama*⁵.

Korizma – posebno vrijeme molitve, pokore i prakticiranja djela ljubavi – mora duboko potresti našu dušu. Činjenica da je sada skupa s godinom koja je posvećena da posebno razglasi božansko milosrđe, sačinjava novi poticaj da rado odgovorimo u težnji da se ponašamo kao najbolje kćeri i sinovi nebeskoga Oca koji nas gleda naklono svakoga pojedinca. Možda je to dobar trenutak da se zadržimo na sasvim osobnom sažetku i vidimo kako slijedimo preporuke Papine za ovu svetu Godinu u jedinstvu s cijelom Crkvom.

Želim se među ostalim korizmenim praksama zadržati na jednom od duhovnih djela milosrđa: na molitvi za žive i mrtve. Molitva za one koji su nam najbliži i uopće za one koje susrećemo preko dana vrlo je važna. Na prvom mjestu jer ta molitva širi naše srce dok tražimo veću sličnost s Isusom; a također i jer priječi – ili barem otežava – da padnemo u preveliku brigu za osobne stvari.

Zaista je iznenađujuće kako se sveti Josemaría trudio da moli više za osobe koje je susretao; a također je izazivala pažnju njegova postojana molitva za mrtve, također kad bi ugledao neko groblje ili pogreb: taj stav je čuvao iz dana u dan.

Tako imamo jako dobar primjer; dok bi s nekim govorio, počeo bi taj dijalog zazivajući anđela čuvara; kad bi prolazio s jednog mjesta na drugo pješice ili nekim javnim prevozom, molio bi Gospodina za ljude koje bi na putu susreo, iako ih ne bi poznavao i možda ih ne bi

¹ Rimski misal, Pepelnica, Prvo čitanje (Jl 2, 12-13).

² Sveti Josemaría, Bilješke s razmatranja, 2.3.1952.

³ Sveti Ivan Pavao II., Litt. Enc. *Dives in Misericordia*, 30.11.1980., br. 13.

⁴ Sveti Josemaría, Bilješke iz obiteljskog razgovora, 1.10.1970.

⁵ 1 Iv 1, 8-10.

nikad više ni vidio. Svaka molitva za druge bila je napredak u postojanom obraćenju kojem je težio kako bi se više poistovjetio s Isusom Kristom, osjećajući u duši da *nije dovoljno misliti da smo već sasvim upravljani prema Bogu; potrebno je činiti obraćenja jedno za drugim i da nas ona približe svetosti*⁶.

Taj stav osigurava i jača odgovor na poziv da ozbiljno tražimo svetost koju smo svi primili. Papa Franjo podsjeća na susret Gospodina s Matejem. **Dok je prolazio pored porednog stola, Isus oči upravi Mateju. To je bio pogled pun milosrđa koji je praštao grijeh tog čovjeka i prevladavajući otpor ostalih učenika odabire njega, grešnika i carinika da bude jedan od Dvanaestorice**⁷.

Oproštenje grijeha uvijek ide zajedno spozivom da slijedimo Isusa Krista. Bog ne samo da briše naše mane kada ga iskreno molimo za oprostjenje, ili kada idemo na sakramentalnu Ispovijed, već On osim toga u nas ulijeva milost Duha Svetoga koji utvrđuje prisutnost Presvetog Trojstva u duši. **Svaki poziv u Crkvi ima svoj početak u samilosnom Isusovu pogledu. Obraćenje i poziv su kao dva lica jedne novčanice i obostrano se primjenjuju u životu poslanog učenika**⁸.

Približavamo se 14. veljače, godišnjici kada je Gospodin pokazao svetom Josemaríji da također i žene (godine 1930.), a zatim i svećenici Numerariji (godine 1943.) mogu biti inkardinirani u Opus Dei. Kasnije, godine 1950., vidio je također da i drugi dijecezanski svećenici mogu pripadati Svećeničkom Društvu Svetoga Križa. Stoga ta godišnjica postaje kao dan zahvalnosti u životu pripadnika Opusa Dei, koje prati zahvalnost toliko žena i toliko muškaraca koji se hrane duhom Djela.

Težnja za donošenjem svjetla i života Kristova drugima nastaje kao nešto normalno skupa s kršćanskim pozivom i znači nepresušan izvor radosti. To je tvrdio i Benedikt XVI.: “Ne možemo radost vjere sačuvati za sebe; moramo je širiti i prenositi, jačajući je tako u svojem srcu. Ako se vjera zaista pretvara u radost jer smo našli istinu i ljubav, neizbježno se osjeća želja da se ona prenese i saopći drugima”⁹.

Čitav život svetoga Josemaríje, konkretno njegovo intenzivno gledanje na Boga na godišnjice kojih se spominjemo, stavlja nas pred otvoreno očitovanje te stvarnosti. Njegov trud za razvoj Opusa Dei bio je neodjeljiv od njegove težnje za širenjem katoličke vjere.

Istovremeno se taj stav odražavao također u njegovoj radosti zbog različitih poziva u okrilju zajedničkog kršćanskog poziva. Papa Franjo je nedavno izrazio želju da, **za vrijeme izvanrednog Jubileja Milosrđa, svi kršteni mogu osjetiti radost pripadanja Crkvi. O kad bi mogli ponovno otkriti da kršćanski poziv, kao i posebni pozivi, nastaje u okrilju Naroda Božjega i da su to darovi božanskoga milosrđa. Crkva je kuća milosrđa i “zemlja” gdje poziv niče, raste i donosi plod**¹⁰.

Molimo za tu milost Majku Božju i našu Majku, Majku Lijepe Ljubavi, duhovno prateći Svetoga Oca na njegovu nadolazećem putovanju u Meksiko, 12. do 18. veljače. Utječimo se Majci Božjoj Guadalupskoj kako bi po njezinu zagovoru nastali mnogi duhovni plodovi – mnoga obraćenja – tih dana, a također prije i poslije, u Meksiku i u cijelom svijetu.

⁶ Sveti Josemaría, Bilješke iz obiteljskog razgovora, godine 1971.

⁷ Papa Franjo, Bula *Misericordiae vultus*, 11.4.2015., br. 8.

⁸ Papa Franjo, Poruka za Svjetski dan molitve za pozive, 29.11.2015.

⁹ Benedikt XVI., Govor na inauguraciji Dijecezanskog kongresa u Rimu, 11.6.2007.

¹⁰ Papa Franjo, Poruka za Svjetski dan molitve za pozive, 29.11.2015.

Prije dosta godina, kod pripreme zlatne godišnjice utemeljenja Djela, predragi don Álvaro je pisao: “Preporučite Našoj Gospi da oživi u stvorenjima težnju za vjernošću Isusu Kristu, Glavi ovog Mističnoga Tijela, pomoću temeljitoga obraćenja na nadnaravni smisao kršćanskoga poziva, neka ih vodi u život sakramenata, u unutarnji život zajedništva s Bogom, u bratsku ljubav, u poučljivu poslušnost prema Pastirima, u čvrstoću čuvanja i širenja vjere i dobroga nauka, bez prihvaćanja neodanog kompromisa”¹¹.

Produžimo ovu molitvu don Álvaro i nastavite moliti za moje ostale nakane, bez da nedostaje molitva za bolesnike; zadnjih dana je Gospodin pozvao mnoge vaše sestre i mnogu vašu braću; to košta, i mnogo! Ali moramo preuzeti *ex toto corde*, svim srcem, najpravedniju i najdražu Volju Božju, koja osim toga ima sretno naličje, jer oni idu uživati u konačnoj kontemplaciji Presvetoga Trojstva.

Sa svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac
+ Javier

Rim, 1. veljače 2016.

---

¹¹ Blaženi Álvaro del Portillo, *Pismo*, 9.1.1978., br. 13.